

ülespäin sündi väär on — waata, ta minna ei voinud vaid olla, ma töösin omma heale nendega ülles, tännades ja liites ja Jummalad armastades.

Ja minna pannin need sammad tallele ommas süddames. Sest aiaist möistan minna, mis taewas loidutähhe ja ehhawalgega meile luggeda pastub; möistan mis tuul pölli peal lehvitades rägib; mis lilled ja rosid orgus ja mäe peal näggusas riides pühhitsewad; mis mets omma lauljattega liidab ja tellele feit loomad rõmnu healt töstavad. Minuu hing üllendas saggedaste teige loomussega sedda, kes taewast ja mand ja feit, mis seal ellab ja ligub on walge ette tonud. ja se armolinne loja ehhitas, puuhastas ja pühhitset ommale minnu noore süddame.

Julge Tüdruf.

Hts tüdruf, kes siinas satju tenis, armastas vägga, möönikord üks hea seeme öllut juu, agga ta ei ratsind omnia rahha eest osta, ja sakste öllut ta ei saanud fätte, sest se olli feldres, suhho ta mahti ei saand miina. Mis teggi niiud tüdruf? Ta wöttis salaja praua tappa wötmel, läts südda ösi, cui leil ollid maggamas, sifkiwarval feldre, enneselle öllut murretsema. Pinimedas ta ei leidnud mitte nenda pea ülle torvi ülles, lahmas

fättega senna ja tänu, ja ennäh innet! lätte wahheli juhtus innimesse pea. Tüdruf ehmatas ärra, agga ta olli tarl ja julge küll et mitte ei filjatand, cui naesterahva wiis on igga wöeruti asja juures healt tehha; ta möistis warsti ärra et se mund seddag i ei olnud, cui warras, kes jo pääwa aega feldre läinud, pahha tegema. Kas ta surjateggia afnast sisse puggend, wöi olli temmal muulwötmel, kes sedda teab; agga jaal ta nurjata olli. Ma ütlen: tüdruf ei teind mitte tiiso, vaid ütles, vargasle möda pead liies: „Liset, moppa! mis ja färnlonn järrele joosSED, kassi minnema; eis ja nää sakste toas ahju äres maggada!” ja otsis, tunni ösleförwi leidis, wöttis paar pudelid öllut, ja läts omma teed. Kui feldrest välja tulli, panni ta ütje tinni, lättas raud riili tahha ja ärratas sülased ülles, rotti lõtsust välja weddam. Sülased tullid, toobre puud össlal ja siived fäes, lätsid lattorni tullega feldre, warraast finniwötna. Ülrikesse aia pärrast toodi wang välja. Mehhitse werries cui awaleht, passus Jummalale seele, et ta ei saaks sohto alla viidud ja tunnistas puuhas ülles mis ta nöufs wötnud. „Minna lätsin pärrast löunat, cui neitsid feldres olli, temma järrel sa senna, puggesin piimedasse nurka, senni cui temma välja tulli; siis puggesin eemalle, kus ma niiud veel ollin. Ma piddasin felsimeestega nöö, pärrast südda ööd feldrest muulwötnega välja